

## SENČNA PLAT NARAVE GLEDE NA ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE

21. februar 1877

V Moji zadnji besedi sem se branil pred kritikami nekaterih ali pravzaprav mnogih ljudi, ki zadevajo protislovja, na katere dozdevno naletijo v Moji vidni naravi, ko slednjo primerjajo z Mojimi vsepovsod razglašenimi besedami ljubezni, blagosti in obljubljenih radosti.

Kolikor je bilo mogoče, sem vam pojasnil to senčno stran ter vam razložil tudi, »da bi lahko bilo drugače, vendar mora še vedno biti tako, kakor v resnici je.«

Sedaj Mi je preostala še pomembna osvetlitev vašega lastnega življenja, ko tudi mnogi rečejo: »Samo pogledajte človeško življenje, od rojstva do groba ni nič drugega kot borba, trpljenje, razočaranje in zelo malo ljubezni, veselja in sicer obljubljenih stvari, razen če si jih človek zna sam priskrbeti!

Kaj je življenje na zemlji drugega kot dolina solza, ko se človek - ker ne pozna ničesar boljšega - mora sklicevati na verske dogme in druga razodetja, ki vedno govorijo o nekem drugem življenju po smrti, o nagradi in nadomestilu za prestaro trpljenje, medtem ko pustijo človeka, da se tukaj na zemlji bojuje z vsemi nesrečami.

Kaj me briga neki drugi, onstranski svet, o katerem pravzaprav ne vem nič gotovega in v katerega naj bi le slepo verjel!

Ko vidim, kako leden je ta svet, ki me obkroža, kdo mi jamči, da prihodnji svet ni prav tako poln protislovij kakor ta resnični tukaj, kjer se namesto radosti zgolj izmenjujejo fizična in duhovna trpljenja in nam celo tisto, kar se trudoma doseže, ne nudi veselja, ki so ga nekateri pričakovali! «

Na takšen in na tisoč drugih načinov Me obtožujejo, da naj bi človeštvu dal obljube, od katerih nisem nikoli nameraval izpolniti niti ene same!

Človek, ki samo tisto, kar je njemu vidno, sprejema kot pravzaprav eksistirajoče in ne želi priznati kakršnokoli duhovno življenje, razen svojega razumskega življenja, sodi pravilno. Kajti že vnaprej predvideva, da obstaja samo tisto, kar lahko prime z rokama ali zazna s svojimi petimi čuti.

Prav to je predpostavka ali teorija vseh materialistov, ki trdijo, da je vidni svet nastal po nalkjučnemu mešanju vseh elementov stvarjenja, in ki imajo celo duhovno prizadevanje v lastnih možganih za proizvod takšnih zmesi.

Samo po sebi je umevno, da ta teorija zlahka najde mnoge pristaše; človeka namreč ne omejuje, ta se lahko potem vdaja svojim poželenjem, kolikor mu pač dovoljuje zakon, saj razmišlja takole: »Po tem zemeljskem življenju se tako ali tako vse konča; torej »živimo« (v skladu z njegovim dožemanjem) tako dobro, kot se le da!«

Tako vidi samo senčno plat človeškega življenja, kjer se medsebojno menjavajo materialne izgube, bolezni, razdori in razočaranje vseh vrst.

Ta beseda naj služi temu, da zmanjša te obtožbe na primeren obseg in pokaže človeku, čigava je pravzaprav krivda, da je človeško življenje resnično takšno. Kajti tudi med vami pogostokrat slišim takšne pritožbe in prebiram celo hujše v vaših mislih. Tam ste, podobno kot izgubljene duše, ki imajo najraje samo materialno življenje užitkov, pripravljeni, da Duhovnemu le sem ter tja posvetite kakšno urico, če pač nimate ničesar drugega za početi! Sedaj pa k bistvu!

Celo Jaz Sam ne morem zanikati, da vaše življenje ne sestavlja samo radost, temveč pogostokrat prav nasprotno.

Kamorkoli obrnete svoj pogled, vidite v tisočeri primerih, da se vi ljudje, ki želite živeti samo materialno, ne želite zmeniti za duhovno življenje. Prav zares, zanikati želite celo kakršnokoli duhovno povezavo in obstoj višjega Bitja, ki vse usmerja!

Zakaj tako? To se dogaja zato, ker želijo ljudje oblikovati svet v skladu z lastnimi predstavami, in ker ne želijo sprejeti dejstvo, da je ta drugačen in tudi mora biti drugačen, če naj bi nadalje obstojal.

Glejte, če človek želi razumeti ali doumeti svet, mora najprej začeti pri sebi. Šele takrat, ko pozna samega sebe, ko je jasno prepoznal trojstvo telesa, duše in duha, šele ko je zmožen sam pravilno soditi o sebi, šele takrat lahko potegne zaključke o svojih soljudeh in o celotnem svetu, ki ga obkroža.

Toda tisti, ki ne pozna samega sebe, tudi drugih ljudi ne pozna in enako napačno presoja tako svoja lastna dejanja, kakor tudi dejanja drugih. Od sveta pričakuje to, kar le-ta nima in mu tega potemtakem ne more dati!

Od tod izhajajo žalostinke in tarnanje o tem svetu.

Dokler človek zavrača dejstvo, da njegovo življenje z njegovim načinom razmišljanja, čutenja in delovanja ustreza edino zgoraj omenjenim trem stvarim, tako dolgo bo naletel le na protislovja. Saj tako povsod postavlja v ospredje svoj materialni jaz in pri tem popolnoma pozablja svoje intelektualne zmožnosti, ki naj bi mu pomagale dvigniti se nad materijo.

Človek ima fizične potrebe. Vendar ima tudi duhovne, ki se odražajo v njegovem razmišljanju, ga spodbujajo k delovanju, da tako preko materije izrazi tisto, kar se duhovno dogaja v njem.

Ob takšnem načinu razmišljanja, celo o materialnem svetu, se morajo pojaviti tudi misli, ki se kažejo v vprašanjih, kot so: »Vidim stvari okoli mene, vidim njihovo raznolikost, pogostokrat s pomočjo znanosti občudujem njihov red, katerega urejuje zakon, njihove čudovite duhovne oblike in nehoti se moram vprašati: »Kdo je vse to oblikoval in vse tako uredil?«

Takšnemu mislecu potem ne zadostuje predpostavka materialistov, ker vidi, da ne vzdrži, kar se tiče ustvarjenega. In tako gre korak dalje in išče v svojem lastnem srcu, kjer najde stran, ki mu da potrditev, da je na pravi poti. Kajti pogosto je tudi sam v sebi zaznal impulze ali spodbude, ki bi ga želele dvigniti nad materialno življenje.

Tako začenši pri samem sebi, človek potem postopoma napreduje k razumevanju zunanjega sveta, ki ga obkroža.

Najprej opazi fizično, spontano življenje svojih organov, se zave razmišljanja, presojanja in pravilnega sklepanja, ki so mu kot njegovo razumsko življenje v pomoč pri njegovem materialnem ohranjanju. Poleg tega pogostokrat opazi vzvišena stanja uma, ki ne izvirajo niti iz utripanja srca in še manj iz hladno preračunljivega razuma in so bolj fina, bolj silna, kot poprejšnja.

Končno ga ta čustva ali duhovna oznanila privedejo do tega, da jih prenaša tudi na naravo, ki ga obkroža. In tako je voden iz ustvarjenega k Stvarniku, kar se lahko izrazi z besedami: »človek ima vero«, ker sam sebi ustvari duhovno Bogočastje, ki pomeni »razumsko vero«, ker je zgrajena na zaznavanju.

Tako so nastale vse vere, vsi kasnejši verski običaji, ki so hoteli in naj bi simbolično izražali, kar se sicer ne da izraziti z besedami.

Tako je nastalo verovanje divjakov »o Velikem Duhu«, indijsko verovanje budistov in tudi verovanja drugih poganov, z njihovimi nešteti bogovi.

Ker je duhovno življenje v človeku pač bilo prebujeno, je bila naravna posledica tega, da so se posamezniki bolj predali takšnemu razmišljanju. Tako so prodrli globlje v duhovno življenje in bolj prisluhnili skrivnostim narave. S tem početjem so si pridobili pregled nad materialnim, ki je segal daleč nad njim in tudi v duhovno delovanje!

Ti ljudje so čutili potrebo, da videno in občuteno sporočijo tudi drugim, in tako so to zapisali, s čimer so postali preroki (»jasnovidci«) in modreci svojih narodov.

Pozneje se je iz teh razsvetljenih ljudi oblikovala duhovščina, kateri so se mnogi pridružili. Kajti poleg duhovnega življenja so v njej videli tudi vir materialnega blagostanja.

Kaj se je nadalje dogajalo z veroizpovedmi in kako so bile posamezne resnice zlorabljene, lahko sami razberete iz zgodovine ljudstev.

Želel sem vam samo pokazati, kako je duhovno življenje, če odmislimo duhovno izobrazbo, samo od

sebe zraslo iz človekove lastne narave in ga tako kljub vsem materialističnim predpostavkam nikoli ne bo mogoče uničiti.

Tako so nastale svete knjige Indije, kakor tudi judovska Stara Zaveza, ki jo je kasneje dopolnila Nova Zaveza. V njej sem Jaz, kot Jezus, vse tiste namige o duhovnem življenju, ki so bili razpršeni v najrazličnejših knjigah, združil v preproste velike resnice in jih pojasnil z Mojim naukom, ki bo večno neuničljiv.

No, da se povrnemo nazaj k obtožbam glede senčne plati človeškega življenja. Že iz vsega tega je jasno dokazano, da ob materialnem, ob razumskem življenju, obstaja tudi drugo, globlje, bolj duhovno, ki hoče prva dva uporabiti samo za izražanja svojega lastnega obnašanja!

Kamorkoli v naravi človek upre svoj pogled, vidi le stroge zakone. Le-ti so prisotni tudi v razumskem življenju, ker pravilni zaključki od enega na drugo ne dopuščajo drugačne razlage.

To velja tudi za duhovno življenje, kjer prav tako obstajajo nespremenljivi zakoni, ki kaznujejo vsakogar, ki se hoče pregrešiti zoper njih.

V tem zavestnem delovanju proti duhovnim zakonom leži temelj vse nesreče, vsega trpljenja in vse prevare človeško-zemeljskega življenja. V nasprotju pa razmišljanje, izvajanje in delovanje v sozvočju s temi zakoni pomeni veselje, tolažbo in zadovoljstvo, kot duhovni proizvod dolžnosti, ki so izpolnjene iz duhovnega bitja!

Tisti ljudje, ki ne verjamejo v duhovno življenje, v Boga, so prav zaradi tega nesrečni. Kajti tudi vse ostalo, kar ne izvira iz duhovnega vira, ne more kot tolažba ob nesrečah ali nepričakovanih izgubah nadomestiti tisto, kar je človek pravkar izgubil.

Od tod torej napačno presoja obeh, tako soljudi in kot tudi obkrožujočega sveta.

Svet je povsem preprost v svoji zgradbi. Navidezna materija skriva duhovno. Tisti, ki to zanika, se moti v svojih pričakovanjih. Kajti kdorkoli želi slediti svojim materialnim poželenjem, naleti na svojega prvega sovražnika v načinu, kako je urejeno njegovo lastno življenje, čeprav poskuša preglušiti svoj razum in čustva!

Tako vse, kar ne ljubi večni Božanski red, samo prispeva k lastni kazni. Prav zaradi tega je beda, ki se zgrinja nad človeka ter mu zagreni celotno življenje, prej njegovo lastno delo, kakor delo drugih, ali pa, kakor mnogi verjamejo, celo »Moja volja«!

Ko sem nekoč rekel: »Odslej v potu svojega obraza služi svoj kruh,« je bil to sklep daljnovidnega Boga. On je dobro vedel, da bo človek bolj sledil svojim živalskim lastnostim, kakor svojim duhovnim darovom; in tudi, da mu potem vidni svet kmalu ne bo več podrejen, temveč bo moral zaslužiti tako svoj vsakdanji kruh, kakor tudi svoj duhovni napredek, v borbi z materijo.

Vnaprej sem videl, da bo na ta način človek služil svoj kruh v potu svojega obraza in bo moral biti rojen v bolečini zato, ker je napačno razumel naravo in svoje lastno poslanstvo. Vnaprej sem videl, kako bo moralo biti njegovo duhovno izobraževanje boleče in v nasprotju z njegovo voljo in da bo ob koncu svojega (zemeljskega) življenja moral z bojem, strahom in često obupom preiti na drugi svet.

To usodo, namesto rajskega življenja sloge in ljubezni, si je človek ustvaril sam. Namesto da bi šel postopoma iz enega stanja v drugega, se mora, otepajoče in bojujoče, fizično in duhovno vleči naprej. In mora poravnati svoje napake in napake svojih prednikov, da bi se tako očistil blata, ki se gaje duhovno in fizično držalo vse njegovo življenje.

Ljudje se pritožujejo nad težkim in grenkim preživljanjem. Kdo pa jim ga tako otežuje? Ne Jaz, ne svet, temveč sami, drug drugemu!

Vsakdo skuša izvreči dobiček iz tistega, česar se je moral bodisi mukoma priučiti, ali pa mu je

neupravičeno padlo v naročje. Kdo drug, kakor brezvestni ljudje, uporabijo celo nesrečo svojega bližnjega, da se obogatijo ter tako podražijo preživetje!

Ker so prav sedaj v večini takšni ljudje, ki nimajo ozke vesti in zavračajo priznavanje duhovnega poslanstva in ne verjamejo niti v Boga niti v neumrljivost duše, ravno zaradi tega vidite, kako si vsak prizadeva pridobiti prednost pred drugim in nihče ne kaže svoj resničen značaj. Celo utečena, izumetničena vzgoja še pripomore k temu, da obrača to, kar se otroci učijo, v plašč, pod katerim z največjo hinavščino skrivajo najhujše grehe!

Tako je cel svet podoben maškaradi, kjer v večini primerov nima maska nič opraviti z naravo tistega, ki jo nosi.

Če se ljudje sedaj pritožujejo nad slabim svetom, vprašujem: »Kdo pa ga je naredil tako slabega? Jaz, ali vi sami?«

Zatorej Me ne obtožujte. Jaz sem zelo potrpežljiv Bog in s potrpežljivostjo gledam, kako vsi, od najvišjega do najnižjega razreda, želijo vladati drug drugemu!

Hlepenje po oblasti je največji greh, ki navdihuje človeštvo, in ki jo ob vsakem koraku želi uveljaviti nad bližnjim.

Zaman sem med Svojim življenjem pridigal o ljubezni, strpnosti, odpuščanju ter jim celo prigovarjal, da naj ljubijo svoje sovražnike!

V tistem času je večina ljudi obrnila svoja ušesa proč od takšnih zahtev in sedaj, ko razglašate, da je napočila »doba razsvetljenosti« ( ? ), ali se obnašate drugače?

Te odlične lastnosti, o katerih sem pridigal, bi imele za posledico miroljubno sožitje ljudi. Vendar je človek s svojimi živalskimi poželenji bolj popustil slednjim. Sam je spreobrnil zemljo, ki je bila vsem enako dana, v pekel, iz katerega ne more uiti. In tako imam dovolj težav s tem, da odvrčam ljudi pred popolnim propadom (v materijo)!!

Iz tega divjega živalskega življenja, ki želi uživati vse, so potem, kot iz Pandorine skrinjice, izšle mnoge bolezni, ki otroka že v maternici obremenijo z napakami njegovih staršev in h katerim, v kasnejših letih, doda še svoje!

Poglejte na celoten svet. Vse je (prvotno) popolno, oblikovano tako, da ne potrebuje niti dodajanja niti odvzemanja. Kako lahko potem verjamete, da sem Jaz zadnji člen v verigi stvarstva ustvaril z napakami!

Tudi človek je bil popolnoma takšen, kakršen bi naj bil. Z obliko in fizično zgradbo, kakor tudi z duhovnimi lastnostmi, je bil obdarjen tako, da bi vekomaj bil »gospodar zemlje«.

Toda, ker je ljubezen Moja glavna lastnost, sem razumel besedo »gospodar« v smislu, kakršen sem Jaz, kot Gospod sveta, v resnici in ne nekakšen vse-uničujoči, vse-rušeči gospodar sveta, kot želi biti človek.

Moj veliki svet je podložen Meni; z ljubeznijo vse z veseljem uboga Moje zakone (ljubezni). Toda človek si je želel s silo podjarmiti svet. In ta se je, poslušen višjemu zakonu, uprl, mu nasprotoval in naredil človeka za svojega hlapca.

Nekoč je človek zapovedoval elementom in vsej materiji; toda sedaj je vse njegov sovražnik! Elementi mu niso več poslušni in skoraj vsaka živeča žival je njegov sovražnik. Kajti vsa dejanja (sedanjega) človeka spodbuja najnižkotnejši pohlep ne pa ljubezen ali skrb za druge!

Tako je svet postal takšen, kakršen je sedaj, namesto da bi bil Raj, kjer bi lahko vsi udobno živeli in bi izmenjavanje duhovnih darov olajšalo materialno življenje. Namesto tega je sedaj torišče, kjer sta umor in rop vsakodnevna stvar in kjer vsak človek želi napredovati samo s pomočjo uničenja drugega.

O, vi neumni ljudje! Kaj ste napravili iz Moje zemlje, kaj iz vašega lastnega jaza, ki sem ga fizično in duhovno ustvaril po Moji podobi, v tem ko sem vas napravil za prebivalce dveh svetov, duhovnega in fizičnega?!

Kakor sem nekoč z bičem pregnal trgovce in prodajalce iz templja, tako da sem jim zaklical: »Kaj, iz Mojega svetišča želite napraviti razbojniško jamo?«, prav tako bi moral izbrisati ta pokvarjeni rod iz obličja zemlje. Kajti tudi on je spremenil to zemljo v razbojniško jamo, kjer po eni strani fizični umor in rop nikomur ne prizaneseta, po drugi strani pa se zakrivi toliko duhovnega umora, kolikor je le mogoče.

Tako bi Jaz, kot pravičen Bog in Gospod Mojih stvaritev, moral delovati, kajti če ne bi bil Bog Ljubezni, ne bi postavil svobodo volje vsem Mojim duhovnim bitjem za najpomembnejše, ker želim vzgojiti »ljubeče otroke«, in ne sužnje!

Zaradi tega pustim vam človeškim bitjem, da gospodarite naprej vsem Mojim zakonom naproti, vam dopuščam, da drug drugemu grenite življenje, dokler ni mera polna, in se zadušite v lastnem blatu poželenj

Vedno si prihranim pravico, da uporabim vse nezdrave razmere, vse nesreče za Svoje lastne namene.

Kdor ne želi poiskati poti k Meni po nežni poti Ljubezni, se mora spametovati z lastnimi napakami ter nesrečo.

Pri tisočih in tisočih ljudeh je pridiganje brezplodno; omehčati jih morajo nesreče vseh vrst, dolgotrajne bolezni, neprosto voljne žrtve. Vse se jim mora zdeti brezupno, svet jim mora obrniti hrbet ter telo odpovedati pokorščino. In vsi priučeni verski obrazci se morajo izkazati za nevzdržne, dokler končno ne začenjajo bolj trezno razmišljati o lastnem jazu, njihovem morebitnem poslanstvu na zemlji in o materialnem svetu, da bi se jim pričelo svitati, kaj leži izven slednjega!

Šele tedaj, ko so do dna izpraznili čašo materialnih poželenj in so za povrh prejeli še polno žalostnih izkušenj in razočaranj, so zmožni sprejeti nekaj bolj resnega, bolj trajnega.

Tako sem prisiljen izobraževati ta svet in to človeštvo, ki sta Moja lastna dobrina in katerih duhovna iskra, vzeta iz Mene, mora biti vrnjena. Tako morajo po napačni poti ljudje doseči cilj, ki sem jim ga določil. In s tem so upravičene vse njihove pritožbe, ko kritizirajo »dolino solza« imenovano človeško življenje, ki so si jo ustvarili čisto sami, sami so tako hoteli, in za kar morajo sedaj seveda sami nositi posledice.

Kakor sem vam v predhodni besedi dokazal, da ni vse tako črno, kakor bi vi radi videli, temveč je vse na svojem mestu popolno in ne more biti drugače, prav tako vam tukaj skušam pojasniti naslednje: Ker v živalskem kraljestvu in v celotnem sistemu teluričnega ali zemeljskega življenja prevladuje red, v katerem mora prav do tega dne vsako živo bitje še vedno izpolnjevati namen, zaradi katerega sem ga Jaz nekoč ustvaril, se mora senčna stran materialnega življenja izkazati za prav nasprotno. Kajti tamkaj je življenje vezano, nagonsko, in tukaj neovirano, svobodno življenje, kjer človek ni sledil potem, ki sem mu jih načrtoval, in se mora potemtakem odkupiti za to, kar mu je pripravila njegova svobodna volja.

V vseh vaših deželah, v vseh vaših časopisih se neprestano navdušujete za »napredek« in »svobodomije ali liberalizem« je vaša ključna beseda.

Toda tako malo, kakor človeštvo razume to svobodo, tako tudi narodi ne razumejo veliko razliko med neomejeno svobodo in zakonu podvrženo svobodo.

V časopisih sejemarji zahtevajo še »več svobode«, nočejo nobenih omejitev in nobenih zakonov. Pa vendar ti slaboumneži ne razumejo, da tudi če bi imeli vso svobodo, ki si jo lahko predstavljajo, ki je na

tem svetu mogoča za delovanje, še vedno ne bi bili zadovoljni, ker niti ne poznajo niti ne znajo ceniti duha, ki sem ga Jaz položil v dušo človeka!

Ta svoboda, katero sanjavo iščejo vsi ljudje, sega daleč nad materijo v področja, kjer se vse premika in živi v duhu.

Ta svoboda misli in delovanja, je večna spodbuda, ki zahteva nenehno napredovanje in edinole v slednjem prepozna svoje življenje in svoj namen.

Mar vi, kratkovidna človeška bitja, verjamete, da sem vam Jaz, Duh brez začetka in konca, Gospod neskončnega stvarstva, dal to iskro Mojega Jaza le za to kratko zemeljsko življenje, o katerem na milijone ljudi ne ve, kako so prišli vanj in kako so ga zapustili?

Ali res mislite, daje ta Duh zadovoljen z dosežki, ki so vam dosegljivi tukaj na zemlji, ali da je njegovo hrepenenje v onostranstvu takoj potešeno?

Čemu večno življenje, če bi zadostovalo le nekaj trenutkov zemeljskega življenja in nekaj kratkih časovnih razdobj v sferah duhovnega kraljestva?

Ne, sla po svobodi, po svobodni volji, ki sem jo položil v vse duhove, ima duhoven in daleč bolj globok pomen. Vendar morate sprejeti to svobodo kot Moji volji podrejeno, ki vse duhove oživilja in vodi ne s prisilo, temveč s prepričanjem, da je napredovanje možno le tako in nikakor drugače.

Ker sem Jaz najbolj popoln Duh, lahko vsaka izmed Mojih odredb nosi edino pečat te ureditve! -

Ta svoboda sploh nima omejitve, kar se tiče področja delovanja.

To pojasnjuje, kar se dogaja na vseh svetovih; tako postaja očitno, kaj sem mislil, ko sem ustvaril človeka po Svoji podobi. Postati morate domači s takšnimi mislimi, morate se vživeti vanje in se jih naučiti dojeti, in takrat boste, iznad vseh človeških slabih razmer vašega družbenega življenja, ugledali drugo področje, šele tam vaš duh prejema pristno posvečenje resnice. In šele tam se boste naučili, da imata celo nesreča in trpljenje svojo koristno stran, ker se v Mojem Gospodarstvu nič ne more pojaviti, nič zgoditi, kar ne bi služilo splošnemu napredku.

Torej se ne pritožujte nad zadregami človeškega življenja, temveč sledite Mojemu vzgledu: Vse koristno uporabim in obrnem v prid obstoju Svojega velikega duhovnega kraljestva. Kar je Zame Moje duhovno kraljestvo, je za vas vaša duša, sestavljena iz vaše biti.

Pravkar sem vam razložil, da sami nosite odgovornost za vse, kar vam na zemlji greni in uničuje vaše življenje. Torej izkoristite to šolo kot poživilo za svoje duhovno življenje in iščite tolažbo in mir v področjih, katerih se ne dotaknejo razdori človeškega življenja. Takrat boste lahko, kakor sem nekoč rekel Svojim učencem, da »bodo lahko jedli strup in hodili po gadih, ne da bi jim to škodovalo«, tudi vi potegnili veliki poduk celo iz najbolj žalostnih dogodkov. In lahko boste utrdili svoje prepričanje, da je to življenje prekratko, da bi v celoti razvilo duhovno bogastvo vaše duše, in da se bo v neomejeni svobodi pred vami v onostranstvu odprlo področje delovanja, ki ga sedaj še ne morete dojeti.

Vse, kar vam svet lahko prizadene, je mišljeno samo kot poduk. Čeprav je grenak, ne sme nikoli razočarati v svojem namenu kot poduk!

Vse to vas vleče proč od sveta in kvišku. Ne upirajte se temu siljenju, saj je samo v dobro vašega duha!

Samo takrat, ko boste nekoč pustili ta svet za seboj, se boste zavedli, kako smešno pomembnost ste pogosto pripisovali stvarjem in okoliščinam, ki niso niti za minuto bile vredne vaše pozornosti ali skrbi.

Tako naj vas ta beseda bodri v nesreči, ko boste žalostno zrli v prihodnost, ne vedoč, kaj vam bo prinesla.

Resnično ni Moja krivda, da je zapoved: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!« izginila iz

področja človeškega delovanja, in da vsakdo ljubi le samega sebe. Zaradi tega vsa trpljenja, ki izhajajo iz neupoštevanja tega zakona, niso Moje delo, temveč delo človeških bitij!

Pritožujte se njim, prizadevajte si vsaj v svoji bližnji okolici, da jim ta preprost zakon uprizarite in pojasnite. In če se bo pojavil vsaj majhen uspeh, bo zavest, da ste prispevali k njemu, že vir tolažbe in miru, kot nasprotje ob nepravilnostih, ki vam jih povzročajo drugi ljudje, ki sledijo samo svojim lastnim koristim!

Prizadevajte si ohraniti lastno duhovno plemenitost in prepustite vse ostalo Meni! Vse vodim k dobremu zaključku, zavoljo dobrega vas radodarno obsipavam z besedami, da vam vsaj pokažem pot, po kateri morate hoditi v labirintu posvetnih dogodkov, da bi rešili vašo dušo in dane bi razvrednotili Mojo v vas položeno Božansko iskro. Amen!

Gottfried Mayerhofer

[Skrivnosti življenja](#)